

הישגים של המחר בדרכים של יום האתמו

רבה פי כמה, לפחות מנקודת ראותו של בוקר החלב הממוצע, נודעת לפרטים כגון אלה: מי ומי היו פורצים אלה וכיצד הם עשו זאת. ארבעת הבוקרים הנ"ל מצטיינים במספר מפתיע של נהגים זהים; כל אחד מהם:

- מקיים משק משפחתי, בו כל העבודה נעשית ע"י בני המשפחה בלבד, ללא עבודה שכירה; העדרים הם מגזע הולשטיין שטופחו ופותחו במשק עצמו בדרך ההזרעה המלאכותית;
- את פרות המילואים מגדלים בעצמם. אף לא אחד מהם רכש במשך כמה שנים פרה מהחוץ;
- את המספוא הגס מגדלים במשקיהם הם; מזינים את הפרות שחת ותחמיץ בעונת החורף ברפת;
- רועים את הבקר במרעה מושבח בעונת הקיץ, במחזורים תדירים בחלקות, ומוסיפים למזון המרעה שחת;
- מחלקים מזון מרוכז ב-3—4 ארוחות ביום, אולם מגבילים את המנה היומית עד לתיקרה מסוימת, אף לבעלות השיאים שבוער;
- לכל בהמה מתייחסים כלאינדיבידואום בפני עצמו, כמו ל"בת יחידה", ומזכים אותה בטיפול לפי העקרון של "ידידות וחובה" השיכון — ברפתי עמדות שיגרתיות, עם ריפוד נאות;
- מקדישים לחליבה הרבה יותר זמן מכפי שמומלץ בנורמות העבודה של המומחים; הם מנמקים זאת בכך שזהו בעצם אחד הסודות בהצלחה להשיג הנבה גבוהה. כל אחד מבין אלה מתמיד בחליבת גמירא; 3 מביניהם גומרים ביד ואחד במכונה;
- עובדים במכונות חליבה רגילות-מיטלטלות, כינון שלא הרכיבו קווי חלב (pipe line) ברפתים ולא התקינו בתי-חליבה מיוחדים, וזה בכוונה תחילה, משום שבתנאי ציוד מודרני אין להם האפשרות לוודא יום-יום ובכל חליבה את תגובתה של כל פרה ופרה; עינם פקוחה לתוצאות מחקרים חדישים, אולם מסגלים אותן למשקיהם בהתאם לאפי-

הבוקרים, עליהם יסופר להלן, העלו את עדריהם לשיאים תוך חליבה בדרכים מכובדות מימים ימימה...— מוגש לת' שומת ליבם של הבהולים ל"לחיצה על כספור" במשק בקר החלב — ע"י המתרגם

אנשי האוניברסיטה של קורנל (ארה"ב) הת- נבאו שבשנת 1974 תושג תגובה ממוצעת של 9000 ק"ג חלב, עם 317.5 ק"ג שומן, ב-10% של עדרי החלב שבמדינת ניו-יורק; ההכנסה מעל להוצאה למזון תסתכם בעדרים אלה ב-500 דולר בשנה לפרה. גילוי-דעת, לכאורה, נמהר, פזיז? הרי ב-1964 היתה התגובה הממוצעת של פרה במדינת ניו-יורק בגבולות 4000 ק"ג בס"ה וההכ- נסה מעל להוצאות המזון — 196 דולר; ובעדרים שבביקורת (DHIA), רק 10% מבין כלל הפרות הגיעו לתגובת מאקסימום של 7000 ק"ג חלב, 256 ק"ג שומן והכנסה של 390 דולר לאחר ניכוי הוצאות ההזנה; מסתבר שכלכלני קורנל כאילו ביקשו את „קצרת השמיים“.

אולם בחורף של שנת 1964 נראה חזון אנשי קורנל מציאותי יותר ובוקרי החלב מפנים תשר מת-לב רצינית ביותר לממצא זה. אחד הבוקרים כבר השיג למעשה את המטרה עליה התנבאו ושלוש האחרים הגיעו קרוב מאוד לסף הזה; בקיצור — 4 בוקרים במדינת ניו-יורק הקדימו את חזון אנשי קורנל ב-10 שנים, ולהלן העובדות:

שם בעל המשק	מס' הפרות	התגובה, הממוצעת ק"ג	שומן ק"ג	הכנסה מעל להוצאה למזון, דולר
קולטון	33	9172	340	527
שטאקל	37	8901	327	626
סאקסטון	44	8741	331	483
פלאסטד	21	8332	335	497

העובדה של פריצת מחסום ה-317 ק"ג שומן במדינת ניו-יורק היא בעלת משמעות רבה בעיני העומדים בראש בוקרי החלב במדינה זו. חשיבות

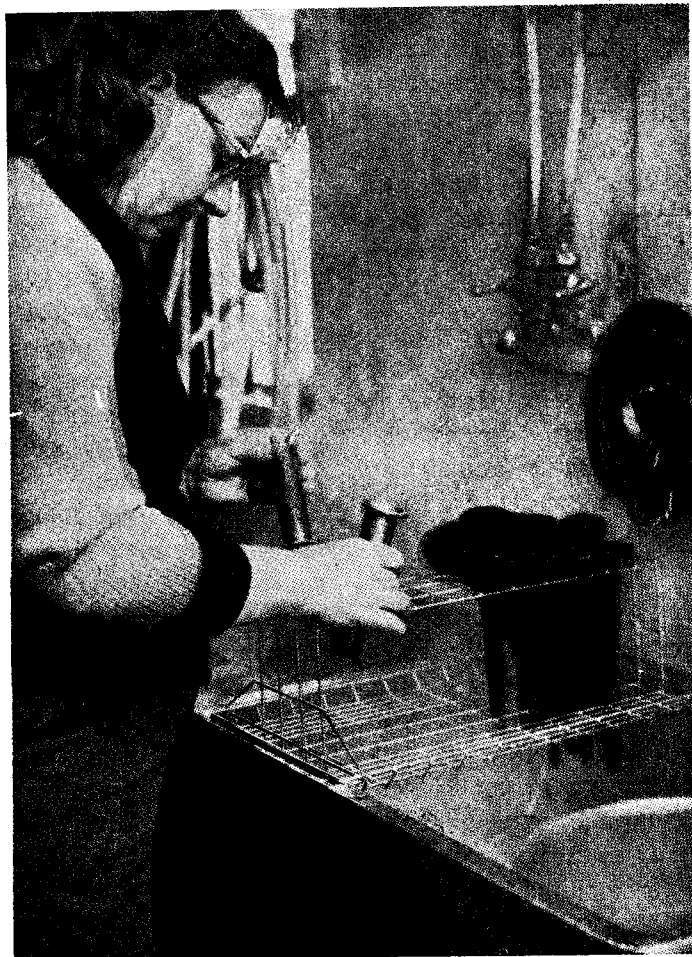
בתנובה ממוצעת של 7550 ק"ג חלב עם 272 ק"ג שומן. בעל העדר עצמו לא הופתע כלל וכלל מתוצאות הביקורת; הוא אומר: "עדר זה קיים במשק זה ימים רבים וידענו אף ידענו את יכולתו הרבה בהנבה עוד בטרם נערכה הביקורת. הביקורת רק הוכיחה ואישרה, פשוטו כמשמעו, שעדר רנו הוא עדר משובח ובעל היינו משוכנעים מזמן. למעשה מאשרת עובדה זו שיש באפשרותך לפתח עדר משובח גם ללא ביקורת רשמית". השמות של פרות ק. מתחילים בכינוי "באטי

שרויות הקיימות בתנאי המימשק של כל אחד.

ועכשיו נביא אילו פרטים על מעשיהם ונור הגיהם של בעלי עדריים אלה.

עדר קולטון

השכנים רואים את עדרו של ק. כ"טירון בלתי מוכר מאי-שם" שהופיע ראשונה באופק לפני 5 שנים; באותה שנה הוא הוכנס בפעם ראשונה בביקורת הרשמית לתנובה והפתיע את כולם

באטי קולטון רוחצת את מכונות החליבה, בודקת כל בטנה באופן נפרד כדי למנוע ככל האפשר ריבוי חיידקים בחלב ולשם מניעת מאסטיטיס.

המומחים נטו לזקוף זאת לזכות חלקו המוגדל של המזון המרוכז בתפריט המזון, אולם קולטון לא הסכים להסבר זה ואמר: „שלוש הן הסיבות ל„קפיצה“ זו: (1) לא הגדלנו את מנת המזון המרוכז, אולם חילקנו אותה במספר ארוחות רב יותר; (2) השחת והתחמיץ היו בשנת 1964 משובחים יותר; (3) ערכנו בירור חריף יותר בקרב עדר הפרות“.

ק. מאביס תערוכת כופתיות ותערוכת בתפוז רת בת 16% חלבון כללי וקוצב את המנות בהתאם להנבה. מנת המזון המרוכז היומית הגדולה ביותר, ואף זו לבעלות השיאים, מוג' בלת למאקסימום של 13.5 ק"ג, וגם זה רק לתקופה מסוימת. הוא מספר שבעבר היה מחלק את המ"מ בשתי ארוחות והחל משנת 1963/64 עבר ל-4 ארוחות, וזו היתה גם שנת השיא בתנור בה הממוצעת. ארוחות המ"מ מוגשות לפי הסדר דלהלן: ראשונה — אחרי חליבת בוקר; שניה — בצהריים, ושתיים האחרות — לפני ואחרי חליבת הערב.

משקו של ק. הוא באיזור הררי, בגובה של 650 מטר, בצפונה של מדינת ניו-יורק, שם החר רף ארוך וקר וממילא מתקצרת עונת הצמיחה של הגידולים השונים באופן חמור. את שדות האחו הוא מספיק לקצור במשך העונה רק פעם אחת לשחת, ואם יורד גשם בעונת הקציר והיי-בוש, הרי נתון הוא בצרה גדולה. הוא זורע תירס מבכיר, אך לפעמים אין הוא מספיק לקצור אותו לתחמיץ בטרם יבוא הכפור.

בשנתיים האחרונות היה מזג האוויר בעונת הקציר אידיאלי והשחת והתחמיץ הצליחו מאוד מאוד. ק. מייבש את השחת בשמש וכובשו בחבי לות עגולות. לעתים נשארות החבילות בשדה במשך 3 שבועות כינן שהוא נאלץ, בהתקנת השחת, לסמוך על האור והחום של שעות היום בלבד. הנחות שבחבילות עגולות היא בכך שהן פולטות ביתר קלות את הלחות, ודי בגילגול אחד כדי שיחדור האוויר גם לחלק שהיה מופנה לקר-קע. 80 האקרים (320 דונם) הנורעים תערוכת של אספסת-איטן-לוטוס מניבים 160-240 טונות שחת (0.5-0.75 טונה לדונם); 20 האקרים

לאן, שעקבותיו מוליכות אותנו חזרה לשמותיהן של שתי עגלות שהוא גידל בעודו נער, במסגרת מועדוני החקלאים הצעירים. עדרו של אביו היה בחלקו טהור-גזע ובחלקו מעורב. כשפרש האב מהעבודה, נכנס קולטון הצעיר במלוא האחריות לעבודת המשק, יחד עם אשתו באטי; במשך כשנתיים היה גם אחיו שותף למשק ובתקופה זו הורחבו ממדי החווה, אולם התברר שאין קיום לשתי המשפחות ואחיו יצא לעבוד כמזריע בא-גודה קואופרטיבית להזרעה.

הביקורת הרשמית מסייעת בפעולות הבירור

ק. פיתח את עדרו לאט לאט. הוא היה מגדל פרות חילופין לעדרו מטהורות-הגזע בלבד וביער בהדרגה את הבהמות המעורבות. אשתו של ק. אומרת: „לפי חשבונותינו יוצא שגידול פרה במשקנו עולה לנו ב־335 דולר והננו משוכנעים שאין כל אפשרות לקנות פרות מהחוץ, מהסוג והטיב הרצויים לנו, במחיר נמוך מהנ"ל, ומשום כך הננו מגדלים אותן בעצמנו“.

ק. מודה שהביקורת הרשמית של התנובה מסייעת בידו להעמיק ולשפר את הבירור בעדרו. שני כללים נקטים בידו בביצוע הבירור: האחד — כל מבכירה צריכה להניב בתקופתה הראשונה 226 ק"ג שומן, או, לכל הפחות, לעלות על תנובת האם שלה, כשהיתה באותו גיל. בדומה לנוהג אצל רוב הבוקרים הטובים, נוטה גם ק. להעניק למבכירות יפות-מראה הנודמנות לעמוד במבחן בתקופת החליבה השניה, אף אם הן הכזיבו את התקוות בתקופתן הראשונה. כך הוא נוהג גם עם פרות שהוכיחו את עצמן אי-פעם, אולם כשלו באחת התקופות: „אם פרה כזו היו לה קשיים בהמלטה, או שהיא נפגעה במחלה (גוף זר וכדומה) במהלך הלאקטאציה, מוטב להמשיך ולהחזיק בה ולנסותה שוב“.

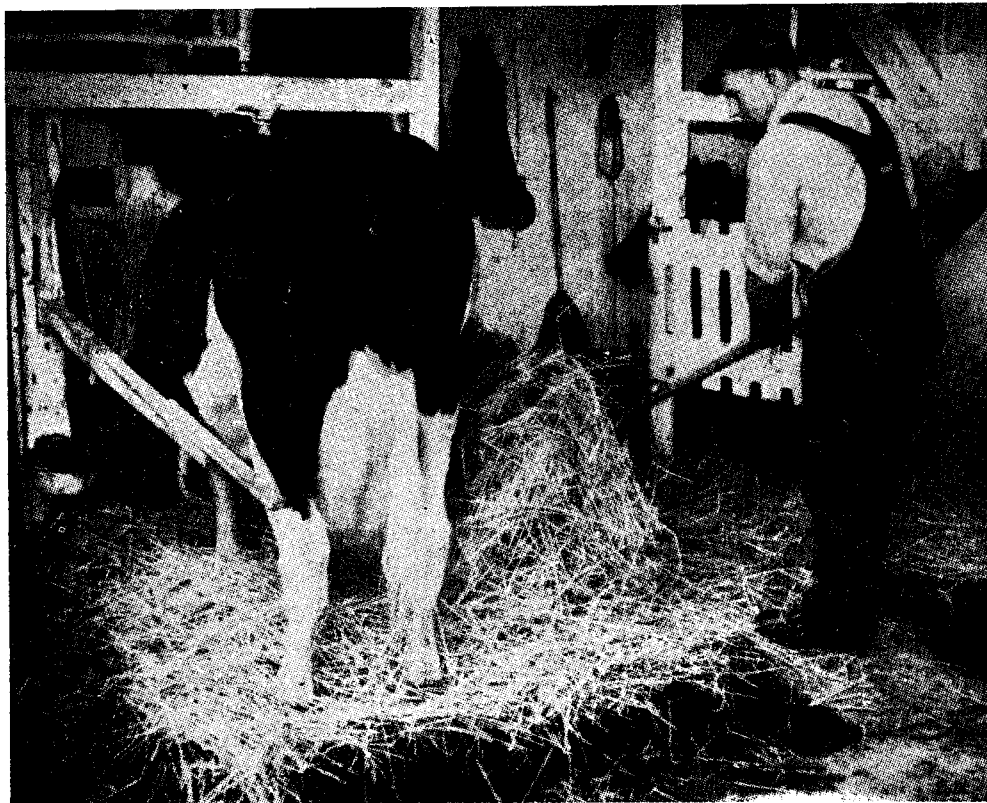
בשנים 1961-1963 עמד עדרו של ק. בתנובות ממוצעות שנעו סביב 7550 ק"ג חלב ובשנת 1964 הוא „קפץ“ פתאום ל־9172 ק"ג וזכה באליפות מדינת ניו-יורק ובאליפות הלאומית בארה"ב. מהו הדבר שגרם לעליה תלולה בלמעלה מ־1500 ק"ג חלב (משנת 1963 לשנת 1964) בשנה אחת?

מוותרים עליו בחורף, כשהקור הוא גדול. בקיץ נמצאות הפרות ברפת רק לשעות החליבה ואפשר להסתפק ברפד שבביי-עץ.

אשתו של קולטון משתתפת בחליבה ובודקת את מצב העטינים והחלב (על בריאות ונור-מאליות) בטרם יורכבו הגביעים. הם משתמשים ב־3 יחידות חליבה, אולם המכונה השלישית נחה רוב הזמן במעבר שברפת (בטלה למעשה) והח־ליבה נעשית ב־2 יחידות בלבד. לפי טביעת־עין אומד ק. בדיוק רב את תנובתה של כל פרה בכל חליבה (מבלי להיזקק לשקילה). את חליבת הגמירה היו עושים בידיים ורק בזמן האחרון — במכונה. כל חליבה נמשכת כשעה וחצי. בשנה האחרונה עמדו במשקו של ק. 37 פרות.

(80 דונם) תירס הוא אוסף כ־580 טונות תחמיץ בשני מיכלים, בגודל של 12×4.8 מ' כל מיכל. העדר יוצא למרעה בסופו של אפריל ושוהה בו כל עוד מזג האוויר מאפשר זאת. 20 האקרים של מרעה מחולקים ל־4 חלקות לרעיית־יום ול־4 חלקות לרעיית־לילה; הרעייה בכל חלקה — במשך 3 ימים וכוסחים אותה בשעת הצורך. בעונת הרעייה מוסיפים לכל פרה 9 ק"ג שחת ביום, ואותה כמות של שחת, בשלוש ארוחות. הוא מגיש לפרות ברפת בעונת החורף, כתוספת ל־16 ק"ג תחמיץ.

שיכון הפרות — ברפת עמדות, נוחה ומרווה חת. מרפדים היטב; בקיץ בשבבים ובחורף בהר־בה קש. הקש הוא אמנם יקר מאוד, אבל אין

שטאקל מוציא $1\frac{1}{2}$ חבילות קש ביום לריפוד העמדות של 37 הפרות, אולם הוא מנער ומרכז בקביעות את הרפד כדי להבטיח לבהמות מרבץ וקי ונוח

משקן של שטאקל

איכר זה מעדיף שחת בלתי כבושה והוא מאכיל את פרותיו כמויות מספוא כה גדולות. לעתים כה תכופות, עד שלפעמים פרותיו מסר-בות לאכול את מנות המ"מ, המוקצבות להן לפי תנובותיהן. ידידו של ש. שאַלדון מאַריט, אומר: „אין אתה חייב להסכים לכל נוהגיו ודעותיו של שטאקל, אבל יש הגיון יסודי במעשיו והוא אף זוכה בתוצאות טובות" (מאריט הוא ראש המחלקה לבעלי-חיים במכון דאָלהי, ארה"ב). ש. אינו נוהג לרחוץ את עטיני פרותיו ונימוקיו הם פשוטים: „אני משוכנע שידיו של החולב בידיים (ש. היה חולב בידיים בעבר) צריכות להיות רכות, אולם עייפתי מידיים סדוקות וזרועות נוטפות מים" (בששת החודשים, כשהוא חלב בידיים, היה רוחץ את העטינים ואחר כך הפסיק). עכשיו, אף על פי שהוא חולב במכונה, הוא נוהג לעסות עטיני כל פרה לפני החליבה וגומר את החליבה בידיים. זה 13 שנה שאינו רוחץ עטינים, אבל הוא מרפד יפהיפה את עמדות הפרות; הוא מפזר מ"מ 10 עד 15 חבילות קש בש"בוע. ספירת הבקטריות בחלב שלו מוכיחה את יעילות שיטתו; תוצאות בדיקות אלה הן ממש פאָנומנאליות („לא יאומן כי יסופר!") — 2000-3000 חיידקים (במיליטֶר), בה בשעה שחלב עם תכולה של 75,000 מותר בשיוק, לפי תקנות מוסדות הבריאות.

ש. קנה את החווה שלו ב־1946; היא משתרעת על 148 אקר, אולם רק 90 אקר ראויים לעיבוד. תחמיץ ושחת הוא מכין מ־45 אקרים זרועים תערובת אספסת-לוטוס וברומית. הקציר הראשון — למיכלי התחמיץ, השני והשלישי — לערימת שחת. בעבר היה מכין תחמיץ מתירס, אבל חדל מזה משום שהתירס אינו מספיק להבישיל די באיזורו, וכן מחמת הקושי לעבד את השטחים המדרוניים. רוב שדותיו הם טיפוסיים לשדות מרעה. השיוורוע במרעה — פעם ב־8-9 שנים, אולם את הקרחות הוא מתקן בזריעת אספסת מדי שנה כמעט. זורע במרעה במזרעה מיוחדת, אך לפעמים זורע גם ביד. להתקנת השחת עמד לרכוש מכבש, אבל קודם לכן ניסה לייבש במיתקן ייבוש מיוחד

בערימה, ומאז הוא הפך חסיד של שחת בלתי כבושה. הוא טוען שבשיטה זו אפשר לשמר את השחת במצב טוב יותר, ולא שוכנע ע"י מישוהו שקל יותר לשמר שחת כשהיא כבושה בחבילות. את מטען התחמיץ שבמיכל הוא מכסה בכיפה פלאסטית. בפתחו את המיכל, הוא מסיר קודם כל בידיו את התחמיץ שהעלה עובש; אחרי זה הוא מנקה יפה את ארובת ההשלכה במטאטא זרדים ורק אז מפעיל את פורק התחמיץ. הוא אומר: „ידוע לי יפה שמעט עובש שבתחמיץ לא יהרוג את פרותי, אולם אני בטוח שמספוא כזה פוגע בתיאבונן לתחמיץ. דומה הדבר ללחם מעובש בתפריטו של האדם — זה לא יחריב אותו, אבל הוא יבחל אחרי זה בכל לחם שהוא". ש. מאבס 25 ק"ג תחמיץ לכל פרה ב־3 ארוחות — בבוקר, בצהריים ובערב; הוא מחלק את התחמיץ במריצת יד רגילה. כשהעדר ברפת הוא מקבל גם תוספת של 11-9 ק"ג שחת לראש ביום ב־8 ארוחות(!). החל מ־5 בבוקר ועד 11 בערב. הוא אומר: „אינני מגיש להן הרבה בבת אחת; איני רוצה לאלץ אותן לאכול מספוא שהן הרטיבוהו קודם לכן ברוק". בחלוקת השחת עוזר לש. בנו בן ה־14; הוא מקרב בקלשון מנות שחת לפתחים, ימים אחדים לפני ההגשה.

עדרו של ש. רועה מ־1 במאי עד מחצית אוקטובר. 45 האקרים של המרעה מחולקים ל־8 חלקות; הרעייה בכל חלקה — כדי 6-5 חליבות (כ־3 ימים). גם הוא מוסיף בעונת המרעה שחת ב־4 ארוחות ביום. מוצאו של העדר מ־4 אמהות, מתוך 9 פרות הולשטייניות שהוא קנה, עם כינון ענף הבקר במשקו. ביקורת התנובה נהוגה אצלו מאז 1949. התנובה הממוצעת המריאה פתאום ל־7500 ק"ג חלב בשנת 1959 ועד 1963 נעה סביב הרמה הזו. ב־1964 הניבו 37 הפרות שלו בממוצע שנתי 8900 ק"ג. הוא מסביר את הקפיצה ב־840 ק"ג בשנה האחרונה בהגדלת חלקו של המ"מ בתפריט ואמר: „נאלצנו לפצות את פרור תינו בעקב מיעוט המספוא הגס מהמשק שלנו. אתה יכול לקנות מ"מ מאיכות טובה, אבל אין באפשרותך לקנות מספוא גס משובח". אולם „פעולתו" זו של המ"מ לא שינתה במאומה את יחסו לתפריט המספוא הגס והוא טוען שהפרה

שלושה מבין הבוקרים מעדיפים מריצת יד רגילה לחלוקת התחמיץ ורק אחד נזהק למפרק אוטומאטי

נוצרה לאכילת מספוא גם בעיקר ולשם כך היא צוידה ב־4 קיבות. בטרם רכש ש. את החווה הוא שימש בתפקיד של מבקר חלב והוא מפורסם באיזור כאחד החולבים המצטיינים ביותר. עובדה זו אף ממררת אותו, כיון שבאי כוח האגודות להורעה שמבקרים במשקו לשם קניית עגלים לגידול פרים טוענים, לאחר בחינת פרותיו, שתנובות השיא שלו הן פרי הטיפול שלו בעיקר, ומשום כך רכשו עד עתה רק עגל אחד. בחליבה משתתפת גם אשתו של ש.; הם משתמשים ב־3 יחידות והחליבה נמשכת 2 שעות. כל עטין נבדק יפה ומעסים אותו; את הגביעים שורים בתמיסת „יוסאן“ במשך דקה־דקותיים בין פרה לפרה. את הפטמות טובלים בשמן אורן, עם גמר החליבה. המאסטיטיס אינו בעיה בעדר זה. את החלב שנחלב מעבירים ביד למיכל שבחדר החלב. היה בדעתו של ש. להתקין מיתקן שאיבה לחלב, אבל לאחר שיקול דעת זנח תכנית זו והוא טוען שלא איכפת לו לשאת את הקנקן ביד; טעם נוסף לזניחת תכנית מיתקן השאיבה — החשש שהשיכלול הזה לא ישפר במאומה את תכולת החיידקים (bacteria count) בחלב, כפי שטוענים מפיצי המיתקן; ואשר לחיסכון

חייבת להגבי 227 ק"ג שומן בתקופת חליבתה הראשונה, ועליה לעלות על אימה באותו גיל. הוא מעדיף פרות צעירות, והזקנות ביותר שבר עדרו הן בנות 8 שנים; הוא מסביר: "כשאני זקוק למקום פנוי ברפת (לפרה חדשה), הריני עובר על רשימת הפרות, בחן את הישגיה של כל אחת, ואם כולן טובות, הנני מחליט או על סילוק הזקנה ביותר, כלומר — אבן־הבחן לפסג' לה — הגיל; איני רוצה להשליך את יהבי על אלה שהפכו קשישות".

בעבר הוא היה מתקין מ"מ במשקו מיבול שיבולת השועל, תוך הוספת תערובת חלבונית קנויה מהחוץ שהיתה מחובלת בוויטאמינים. התערובת מתוצרת עצמית הכילה 16% חלבון כללי. כיום הוא מגיש לפרותיו תערובת בת 16% חלבון שמורכבת גפית שכר יבשה וכוספת סויה; גם תערובת זו מתובלת בוויטאמין A. את המ"מ הוא מגיש 3 פעמים ביום, כשהוא מפזר אותו על פני התחמיץ באיבוס. מנת המאקסימום של מ"מ היא 11.3 ק"ג ביום.

עדרו של פ. פרץ מעבר ה־272 ק"ג שומן בשנת 1956 ועד לשנת 1962 נעו תנובות השומן הממוצעות בתנודות קלות כנ"ל; ב־1963 עלתה התנובה הממוצעת של שומן ל־300 ק"ג ובשנת 1964 היא הגיעה לשיא של 335 ק"ג.

המשק הרביעי, של סאקסטון, אינו מייצר כיום חלב; מסיבות שונות הוא הוציא את עדר הפרות למכירה, אולם הוא מתכנן כינון עדר חלב מחדש מהבקר שהוא מחזיק במשקו. עדרו השתלשל מפרה ועגלה שהוא רכש בשנת 1935. הוא בין "חסידי" המ"מ בין ה־4 שהוזכרו, והיה מגיש ק"ג מ"מ לכל 3 ק"ג חלב. במקרים מסויימים מנות המאקסימום של מ"מ הגיעו ל־20 ק"ג ביום. מנות השחת היו בגבולות 9 ק"ג ביום. גם במשקו מתקנים שחת מתערובת של אספסת־איטן־לוטוס. את מנות השחת הוא היה מתבל במולאסה.

אי המוצא מהפתירה?

כלכלני קורנל קבעו את המטרות לשנת 1974, אבל נשארת עדיין השאלה פתוחה אם אמנם ישיגו הבוקרים את המטרות הבאות לכשישעו לעצות וההמלצות, הניתנות ע"י המומחים המור

בעבודה ובזמן בביצוע החליבה בעזרת המיתקן — אין הוא רואה בכך יתרון כלשהו משום של־דעתו יבוזבוזו החיסכון בזמן לשטיפת הציוד הנורס וניקוי.

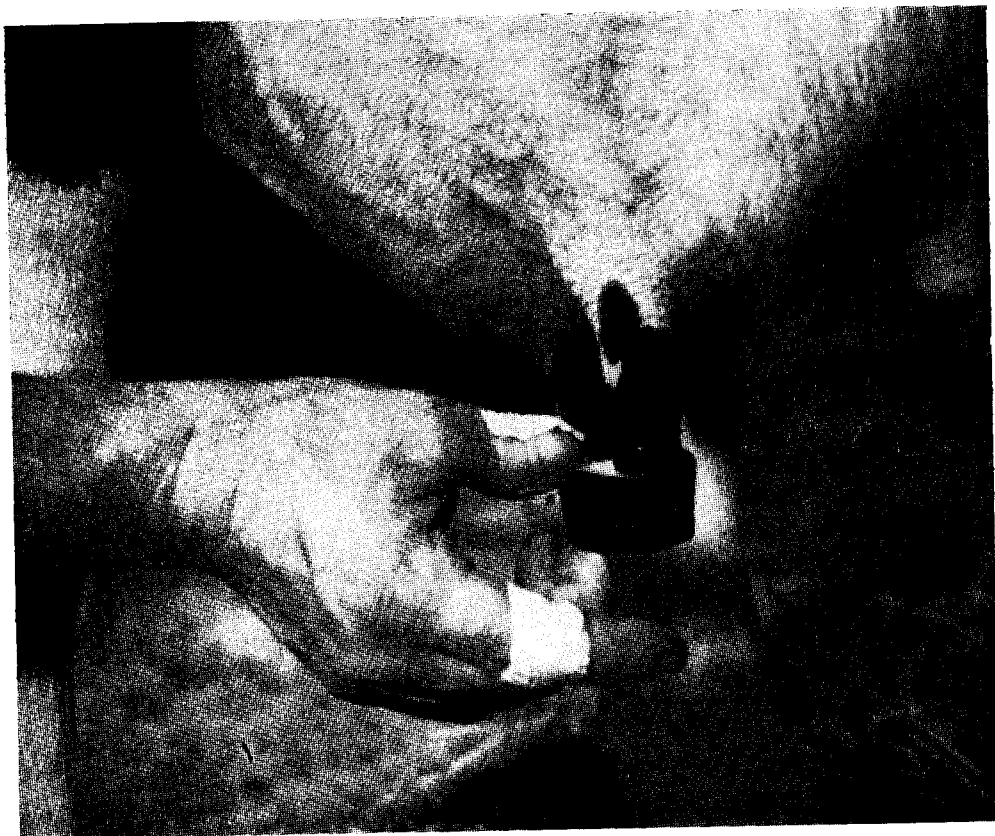
ש. מספק את החלב למחלבה שבאיזורו והוא מקבל 9.5 דולר עבור 100 ק"ג חלב בן 3.5% שומן. החלב של ש. מכיל 3.7% שומן בממוצע והוא זוכה בתשלום נוסף עבור עודפי השומן.

משק פלאסטאד

זהו בוקר של ממש וגם פרותיו אינן מביישות את בעליהן. הוא יודע כיצד להוציא את המאקסימום מעדרו — זוהי דעת כל אלה שהכירו את פ. הוא כיום בן 35 שנה וזוקף את כל הטוב שבעדרו לזכות אביו. הוא אומר: "לא ביקרתי בקולג'; אבא שלי שימש לי כקולג'; עד היום הנני רואה באבי את הבוקר הטוב ביותר שהיכרתי אי־פעם".

לפלאסטאד 24 פרות; אין הוא מתכוון להרחיב את עדרו, והוא מנמק זאת במלים אלה: "איני יודע כיצד אפשר להרחיב את עדרנו ובאותו זמן גם להעניק לו אותו טיפול שהננו מעניקים לעדר בממדיו הקיימים". פ. מקיים במשקו גם עדר צאן — 75 ראש מהגזעים קורידאל וספולק. היא זורע 10⁸ אקר חיסה ו־12 אקר שיבולת. את עודפי הגרגרים הוא מוכר והוא מחשיב באופן מיוחד את יבול הקיץ מהפלחה, המספק לו את הרפד לעדרו. 70 אקר זרועים תערובת של איטן־לוטוס ושטח זה מספק את כל המספוא הגס. היבול הראשון מ־30 אקר הולך להתחמיץ והיבול הנותר — מ־40 אקר קציר ראשון ושני הקציר רים הבאים מהשטח כולו — הוא הופך לשחת. הוא מגדל גם תירס לתחמיץ על שטח של 10¹² אקר. המרעה הוא בקירבת הרפת; הפרות אינן צריכות להרחיק נדוד. שטח המרעה — 20 אקר. בעונת הרעייה, אף הוא מוסיף לפרות 4.5 ק"ג שחת ליום. בעונת החורף מקבלות הפרות 16 ק"ג תחמיץ תירס בערב ועוד 18 ק"ג תחמיץ עשבים בשעות הבוקר.

פלאסטאד הוא הסאלאקציונר המובהק והקפדן, והוא עולה מבחינה זו על הבוקרים האחרים שסופר עליהם כאן. בעבודת הבירור הוא מקפיד באופן מיוחד על רגליים, טלפיים, עטינים ברייאים, תיאבון טוב, וטמפרמנט טוב. כל מבכירה

אף על פי שהמומחים סוברים שטבילת פטמות אינה מונעת התפשטות מאסטיטיס, הרי קולטון, שטאקל ופלאסטאד שמים מבטחם בטבילת הפטמות בשמן-אורן והמאסטיטיס הוא אורח נדיר בעדריהם

אם אשמע לעצתכם, מובטחני ש"אזכה" בבעיות מאסטיטיס בעדרי, ופירוש הדבר למעשה יהיה — הזמן שאחסוך בחליבה אקדיש ל"דוקטוראציה" (טיפולים רפואיים) בפרותי, בהפסקות שבין החליבות. בסוף השיחה שאלתי כמה עדריים הם ראו, המייצרים בשיטה שאני נוהג בה — שאלתי זו סתמה את טענותיהם. כיצד הם מעיזים לעוץ עצות במימשק וטיפול עדרי חלב, המניבים ברמה של עדרינו, אם הם בכלל לא ראו עדריים כאלה עד כה?"

אד קיוראן

תורגם מ"The Farm Quarterly", חוברת
אביב 1965. ע"י י. ע.

דרניים למימשק, האומרות: (1) לחדול מהטיפול האינדיבידואלי בפרות; (2) לשים את הדגש על אוטומאציה בהזנה, שפירושה — תפריט תחמיץ בלבד כמספוא גס (משום שהשחת אינה נוחה לאוטומאציה); (3) עובד אחד שיחלוב 60 פרה, והספקו שיהיה 40 פרה בשעה.

שטאקל הביע בצורה אופיינית את יחסם של 4 הבוקרים להלך הרוח של המומחים מהיום במלים אלה: "מומחים לחליבה מהאוניברסיטה ביקרו אצלי, ולאחר הסתכלות בסדרי העבודה שלי העירו שמעשה החליבה במשקי נמשך זמן רב מדי. כששאלתי אותם במה אקצר, ענו לי כולם שאחיש את קצב החליבה. אמרתי להם: